

EDINOST

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
dajih ob torekah, četrtekah in
sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za en mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vsa leta . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročilo je plačevati naprej na naročilo
brez priložne naročilnice se sprava se
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 avt.
izven Trsta po 4 avt.

Oglas se računa po tarifi v petinu; za
naslove s debelimi črkami se plača
prostor, kolikor obsega navadnih vrst.
Poslana, osemravnice in javne zahvale,
mači oglasi itd. se računajo po pogodu.
Vsi dopisi naj se pošiljajo na redakcijo
ulica Casserna št. 15. Vsako pismo naj
biti frankovano, kar nefrankovana se
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
jema upraviteljsko uradno pisarno pri
polo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odprta reklama-
cija se prostje pošilja.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Edinost je moč.

Blamaža.

„Slovenec“ prijavlja nastopni članek:

V predvčerajšnji seji deželnega zbora Ister-
skega predlaga je vladni zastopnik cesarsko od-
ločbo, s katero se je sklep deželnega zbora, da
je razpravni jezik v njem le italijanski, raz-
veljavil in izrekel brezupljivim.

Ta korak vlade je povsem korekten in od-
krit hvala vreden. Tako postopanje je jedine
prava pot, da se pride v okoliščini pa tam pojav-
ljajoči se narodni prenapetosti, iz katere bi steg-
nile v vseh jezikovno mešovitih deželah nastati
nepregledne posledice. Italijanska večina v
isterskem deželnem zboru hotela je hrvatskim in
slovenskim poslancem zabraniti, posluževati se
svojega materinega jezika! Če bi bil obveljal za-
dani sklep, našel bi v današnjem času narodne
prenapetosti in razdirjanosti getovo pesnemanje
tudi v drugih deželah. Saj je znano, da so Nemci
v deželnem zboru Štajerskem že grozili, da pro-
glasijo v poslovanju le nemški kakor jedini raz-
pravni jezik!

Opozarjali smo takrat, da bi tak sklep mo-
ral imeti kakor neizogibno koso venca, da bi
deželni zbor Kranjske proglasil slovenski kakor
jedine svoj razpravni jezik. Tako bi šla stvar
dalje — povzodi bi narodna večina brezobzirno
majorizovala narodno manjšino: „Es ist der Fluch
der bösen That, dass sie fortzuegend böses muss
gehaben“.

V vseh mešovitih deželah bi bile prišle do
neznosnih razmer.

Vse to bilo je zaprečiti — kakor smo ob
svojem času povdarjali — le po energičnem po-
stopanju vlade. Vlada je k takemu postopanju
opravičena in obvezana, kajti vsak sklep dežel-
nega zbora, ki hače poslancem braniti, posluževati
se deželnega jezika, nasprotuje čl. 19. drž. tem.
zakona o pravicah državljanov, po katerem je za-

jamčena jezikovna ravnopravnost v šoli, uradu in
v javnem življenju.

Vlada je torej prav storila, ko je zistirala
sklep italijanske večine deželnega zbora istrskega
in dobro je pogodila, da je ta korak hitro in
energično storila. Ta velja: „Principiis obsta!“
Prvemu poskusu, frivole rušiti temeljno pravico
deželnega poslanca in brezvestno izrabiti narodno
večino, treba je bilo odločno nasprotovati. S
tem se namah zaprečene vse daljše, zgoraj opra-
vičene posledice. Tudi nemška večina v dežel-
nem zboru Štajerskem se je prepričala, da z njene
lepe ideje, prepovedati slovenskim poslancem slo-
vensko besedo, ne bo nič in da nad oblastjo
slučajne večine stoji še višja, državna oblast, ki
ima jednako čuvati pravice vseh državljanov brez
razlike narodnosti.

Hvala baronu Gantschu, da je z energičnim
dejanjem takoj v početku zaprečil nadaljno po-
ostrenje narodnih bojov, ter zajedno varoval tem-
eljno pravico naših istrskih rojakov.

Italijanska večina deželnega zbora istrskega
pa je doživela blamažo, katero je pošteno
zaslužila.

Deželni zbor istrski.

VIII. seja dne 9. februarja 1898.

(Dalje.)

Temu je sledila dogovorjena in uprav iz trte
izvita komedija. V dvorano je prihitel namreč, na-
videzno ves razdražen, posl. Bartoli, ter je pribo-
dil hlinjenim ogorčenjem, da je pred zbornico ob-
ročena sila, na kar se je uprizorila splošna zme-
šnjava v zbornici in na galeriji.

Predsednik je šel iz dvorane, da bi se pre-
pričal o stvari, a povrnil se je kmalu in je priob-
čil, da je bil nadzornik stražarjev samo na potu v
urad c. k. okrajnega glavarstva. Po tej prijavi se
je pomirila slavna večina, in moglo se je preiti v
podrobno razpravo.

Bila sta videti oba jako zadovoljna.

Starejši gospod pa je rekel Polžu:

„Za tak sprejem postavimo vam ne daleč od
tukaj postajo.“

Polž se je priklonil.

„Ko pa ne vem, čemu je to in kaj gospodje
hočejo narediti pri nas?“

„Zgradimo vam tukaj železnico.“

„Železno cesto“, je ponovil mlajši gospod.

„A kdo od nas bo voziral po njej?“

Najstarejši konj bi se na njej odril kopita!

Saj vozov ne bodo vlekl konji, marveč
hlaponi.“

Kmet si je popraskal glavo.

„O čem premišljuješ tako?“ ga je vprašal
starejši gospod.

„Nemara nam ne prinese dobička ta cesta“,
je rekel Polž, „ker z vožnjo si človek itak nič ne
zasluži.“

Oba gospoda sta se nasmejala, starejši pa
je rekel:

„Ne boj se, moj dragi, ta cesta vam prinese
srečo, a zlasti tebi, ki boš bival najbližje postaje
Vozaril boš tovarne, popotnike, prodaval maslo,
jajca, kokoši, zelje in vsega, kar prideluješ. Mi dobro
plačamo vse to. Za poskušnjo nam prodaj ta-le
piščeta. Koliko jih je?“

„Dvaindvajset“ se je oglasila Polževa.

„Po čem jih date?“

Med tem je stopil naglo v dvorano poslanec
Gambini ter je naznanil razburjenje, da pred vratmi
zbornice stoji redarstvo.

Predsednik je zopet bežal iz dvorane, v
zbornici in na galeriji pa je navstal silen vrišč.
Posl. Temmasi je kričal: Brzujemo na Dunaj, pa
pojdemo domov. Posl. M. Venier: Pretrgajmo zase-
danje, dekler ne izposlušamo, da redarji ne smejo
v to poslepie.

Povrnivši se v dvorano, je predsednik zago-
teviljal zopet, da ni več tajnih redarjev pred zbor-
nico, ter da se kaj takega ne zgodi več.

Posl. Venier je kričal, da navzočnost bodisi
tajne ali javne sile žali imuniteto poslancev, in da
vznemirja občinstvo na galeriji.

Vladni zastopnik je izjavil, da je morale biti
neko nesporazumljenje ter da se redarji le po o-
pravilu došli v urad.

Posl. Glezer je odgovarjal vladnemu zastop-
niku čitaje mu, da jeden agent spijonira zunaj.
V tej dvorani da se rabi tuji jezik, s katerim se
onečešča ta dvorana. Radi tega je bil govornik
proti temu, da se zboruje v tej dvorani.

Posl. dr. Laginja: Tako govori člen čitao-
nice od leta 1871!

Predsednik je razjašnjeval še jedenkrat, da
je našel zunaj samo jednega redarja, kateri da mu
je povedal, da je bil tu le medpotoma v ces. kr.
urad; da se eventualno zapusti dež. zbor, ako bi
se ponovilo to.

S tem je bila zaključena ta umetno zasno-
vana predigra, da je moglo občinstvo potem, po
seji, nemoteno živžgati hrvatsko-slovenskim poslan-
cem, ko so le-ti šli iz zbornice po stopnicah dol.

Brez razprave sta bila potrjena: a) končni
račun deželnega šolskega zaklada za leto 1896,
b) sklepni račun pokojninskega zaklada za l. 1896.

Na predlog raznih poročevalcev se se rešile
razne prošnje za podpore, povečanje pokojnin, mi-
loščine, zveščanje plač, itd. učiteljev, njihovih udov

„Kolikor se vam poljubi.“

„Ali jih date po dva (poljska) goldinarja?“

Polževa je pogledala moža mimogrede. Dosljej
so plačevali piščeta k večjemu po goldinarju.“

„Naj jih gospoda vzameta“, je dejala.

„Ta malopridnež, žid“, je zamrmal mlajši,
prodaja nam jih po pol rublja.“

„Ali imate mnogo svežega masla?“ je vpra-
šal starejši gospod Polževa.

„Za kaka dva lonca.“

„Po čem?“

„Kolikor se vam poljubi.“

„Ali daš liter za pet (poljskih) goldinarjev?“

Gospodinja se je samo priklonila. Žid ji je
plačal zanj samo pol rublja.

Na tak način sta gospoda kupila še nekoliko
hlebčkov sira, dve kope rakov, kope kumar, neko-
liko hlebov kruha ter ukazala dovesti vse to pod
les, kjer sta stala dva šotora. Mlajši se je čudil
neprestano, kako je to po ceni, starejši pa se je
hvalil, da on ima vedno tako srečo v kupčiji.

Predno sta odšla, plačala sta gospodinji 16 papir-
natih rubljev ter pol srebrnega in sta vprašala:

„Misliha, da vam nista provzročila krivice?“

„Kake krivice!“ je odvrnila Polževa. „Ko bi
vsaki dan tako prodajala.“

„Boste prodajali, kadar zgradimo železnico.“

(Friedl. 46.)

PODLISTEK.

Prednja straža.

ROMAN.

Poljski spisatelj Boleslav Prus. Poslovenil Podravski.

Nekaj povsem nepričakovanega ju je čakalo
na dvorišču. Polževa in Andrejček sta znosila pred
hišo stole z naslonjači ter višnjevo mizo, pokrila jo z
namiznim prtom, položila na njo pladnike, kositrne
šlice, kos surovega masla in krajec kruha ter sira s
kumino. Na kočinem pragu je stala pripravljena
renja kislega mleka, nekoliko na strani so tri kri-
šče kokoši z veliko množico piščet zobale proso.

Gospoda sta se začudeno pogledala.

„No, no“, je zašepetal mlajši „še plemič bi
naju bolje ne pogostil.“

Sedla sta k mizi, pojedla pol renje mleka,
pohvalila sir in maslo; naposled je starejši vpra-
šal Polža, koliko je dolžan.

„Naj vama služi k zdravju“ je odgovorila
žena.

Gospoda sta se začudila še bolj.

„Brezplačno vendar ne moreva obedovati pri
vas“, je rekel starejši gospod.

„Midva ne jemljeva denarja za pogoščenje.
Sicer pa je naš fant toliko zaslužil pri vas, kakor
bi bil delal ves dan.“

„A kaj?“ je zašepetal mlajši gospod
starejšemu. „Taki so poljski kmetje!“

in sirot — kakor je že poprej sklenil dotični odsek in predložil zbornici.

Občina Baška je presila pomoči za urejanje potoka, ki teče skozi vas. Ker pa je ta občina prešla v hrvatske roke, je bilo te devolj vzele finančnemu odseku, da je predlagal, naj se preke rečene prošnje preide na dnevni red. V imenu odseka je poročal posl. Vidličič.

Posl. Kozulič se je oglasil za besede. A komaj je spregovoril: „Nikar se ne čudite, gospoda, ako čutite danes besede dveh Ločinjanov“ — nastal je v zbornici in na galerijah silen vrišč in krik. Na to so sledili navadni prizori, spremenjani žvižganjem, nabijanjem po klopih in divjim vsklikanjem. Vrišč je bil tak, da se ni čulo ni govornika, ni predsednika, ki je opominjal na red, ni njegovega zvonca. Kolovodje tega škandala so bili bližnji rojaki Kozuličevi iz Osora in Čresa. Ti igrajo sploh prvo ulogo na vseh škovaljih. Slednjič je vendar naložil predsednik, da je izprazniti gornja galerija. Hkratu je odšel tudi on sam.

Občinstvo na galerijah pa je bučalo še nadalje. Med drugim so kričali kakor besni: fora, fora porohi! in Russia, in strada, in Russia in Russia conteri, preti spretai, G.... in C.... alla forca, fora i scavi, nove forche prepararghe, Istria x italiana, fora dall'Istria... Med tem kričanjem je občinstvo na zgornji galeriji dvakrat zapelo: „Nella patria de Rosetti“ in ponavljalo gornje sramotilne izraze.

Predsednik se je povrnil v zbornico in je izjavil: ker se galerija prazni le počasi, in ker je ura že pozna, zaključuje današnje sejo in deloča prihodnjo za jutri. (Pride še).

DOPISI.

S Pomjansčine. (Izv. dopis.) Šola v Krkavcih.

V davčni občini Krkavce, spadajoči k občini Pomjan (okraj Koper), živi velike več otrok godnih za šolo, nego zahteva zakon za ustanovitev ljudske šole. Ker pa tam in tudi v bližini ni bilo nobene ljudske šole, je slavni okrajni šolski svet v Kopru zavkazal kraj. šolsk. svetu pomjanskemu z dopisom od dne Koper 5. maja 1885 št. 129, da odredi potrebno za vstanovitev ljudske šole. Vsled tega je sklenil krajni šolski svet pomjanski, da se vstanovi ljudska šola v hiši kat. štev. 65 z. t. 1 vl. štev. 337 kat. obč. Krkavce, pri kateri je oster vknjižena lastninska pravica na korist občine Krkavce, a katero je od pamtikeva posedovalo in živalo vpravnštvo cerkve v Krkavcih, da je mogle spravljati v njej svoje stvari. Občinski svet Pomjanski je privolil temu glasom zapisnika seje od dne 12. julija 1894, na kar sta tudi visoki dež. šolski svet z odlokom od dne 13. jan. 1895 št. 1914/I. S. in sl. c. k. okr. šolski svet od dne Koper 21. jan. 1895 št. 53/B. S. R. privolila vstanovitev pomožne šole v gori navedeni hiši v Krkavcih se slovenskim učnim jezikom. Ta odredba pa ni bila všeč nekaterim neprijateljem slovenskega življa in so hoteli na vse načine preprečiti, da se šola odpre; a kljub temu je bila hiša popolnoma popravljena in se je šola odprla.

Tako se je pred par leti odprla v Krkavcih v občinski hiši pomožna šola. Seveda na pol podrta hiša se je merala dobre popraviti v občo korist ondotnih občanarjev. Vspeh v šoli je dosedaj jako povoljen, in tudi ljudstvo je, brez razlike strank, zadovoljno s šolo, razun par podrepnic italijanske gospode koperske. — Takoj v začetku naletela je slovenska pomožna šola mnogo nasprotnikov. V prvi vrsti seveda je dobila nasprotnika v deželnem zboru istrskem in v neizogibni gosposdi koperski. V italijanskih in Krkavcih najbode slovenska šola! To se jim zdelo nezamisljeno! Ljudstvo, ki prerado in vse verjame zvitim italijanskim lisjakom, šlo jim je v začetku res nekoliko na limanice. Lagali so namreč ti ljudje občinarjem, da so občinsko hišo, v kateri je šola, zgubili in da je postala lastnina župnijske cerkve. Naredimo „rekors“, ker mi hočemo imeti svojo hišo nazaj! „Šlor“ Tonin je bil seveda takoj pri roki, in je baje sam letal po hišah ter lovil podpise in križe za ta brezmiselni „rekors“. Mnogi so res podpisali ta rekurs ali podkrižali, a vsaj dve tretjini gotovo niste znali, kaj so podpisali. To

smo doznali pozneje prav za gotovo. A kaj, saj je dosti, da je „karto“ napisal „šlor Tonin“, potem najbode, kar hoče; šlor Tonin je tako rekel, pa basta! — Deželni odbor je seveda z odprtimi rokami ugodil „rekorsu“, ter poslal dva poverjenika, ki naj vzameta občinsko hišo zopet v posest, ter naj nedolžne otročiče prav vandalski izženeta iz šole. A — ni šlo!

Ker pa so bile vse njih nakane brezuspešne, so vložili v imenu podobčine Krkavce proti občini Pomjanski in c. kr. krajnemu šolskemu svetu tožbo de pres. 26. julija 1895 št. 7361 na c. kr. okrajnem sodišču v Kopru, češ, da je omenjena hiša lastnina podobčine Krkavce in da občinski svet in c. kr. krajni šolski svet Pomjanski nista bila opravičena odrediti, da se rabi omenjena hiša za šolo; v imenu davčne občine Krkavce zahtevajo z omenjeno tožbo, da mora omenjena šola iti iz te hiše, v kateri se nahaja.

Nezakonitost te tožbe je očitna na prvi pogled, kajti občinski svet Pomjanski je bil brez dvombe opravičen to odrediti, ker upravlja po zakonu tudi premoženje davčnih občin, ki spadajo k občini Pomjan. Vihu tega pa je tudi očitno, da je ta spor, ki se suče le o prašanju, je-li je bil občinski svet opravičen do omenjene naredbe ali ne, čisto administrativnega značaja in da spada razsojevanje o istem izključljivo v kompetenco sl. c. kr. političnih oblasti.

Nadalje je bila tožba nezakonita, ker ni bila dostavljena za sl. c. k. krajni šolski svet, kakor določuje izrečno ministerijalna naredba od dne 14. julija 1872 št. 119 drž. zak., sl. c. kr. finančni prokuraturi. Tudi radi raznih drugih formalnih in stvarnih razlogov je bila tožba nezakonita. Radi tega se je tedajni župan Pomjanski v imenu občine upiral proti omenjeni tožbi.

Ko je bil kasneje razpuščen občinski svet pomjanski, je postavila vlada tej občini upravitelja. Za časa upraviteljstva gosp. Avgusta Herbicha pa je slednji pooblastil znanega g. Josipa Gugnaza, da zastopa občino v tej pravdi in posebno, da sme odstopiti od vseh prigovorov proti tožbi.

Vsled tega je izjavil imenovani Josip Gugnaz na zapisniku, da odstopa od prigovorov proti tožbi in da privoljuje, da se tožbi ugodi in da se torej razsodi, da mora omenjena šola iz hiše, v kateri se nahaja. Na podlagi te izjave je sl. c. kr. okrajno sodišče izdalo razsodbo od dne 12. novembra 1897. štev. 8512/178, ugodivši tožbi, vsled česar mora šola prenehati.

Tako je občina pomjanska zgubila pravdo le radi tega, ker je tako hotel oni, ki je zastopal to občino — gosp. Gugnaz. Kako naj imenujemo tako početje? Vsemogočni Gugnaz je hotel torej, da se šola zapre. A zopet — ni šlo, in še sedaj ne gre prav. Čakati je treba še ugodnejše prilike. Nekdo se namreč vendar malce boji Krkavčanov, ki ne bi videli radi, da se jim šola zapre brez potrebe in vzroka. Kaj ne, strah je tudi dober! Posebno pred občinskimi volitvami! Ugodna prilika pak naj bi bila takrat, ko dobi italijanska stranka občino popolnoma v roke. — Ker je bilo postopanje bivšega občinskega upravitelja in njegovega svetovalca, sedanjega predsednika občinske uprave, jako čudno in z ozirom na koristi od njega zastopane občine naravnost neverjetno, moral je gosp. g. Gugnaz, na zahtevo členov krajege šolskega sveta, sklicati odborovo sejo, v kateri se je imelo razpravljati ravno to vprašanje glede imenovane šole. Vsi člani so pričakovali za „gotovo“, da se bode predsednik g. Gugnaz o tej točki vedel, kakor moč, a zgodilo se je ravno nasprotno. Člen veleč. g. I. Ladavac ga je vprašal, je-li je njemu, kakor voditelju občine kaj znano, da se ima šola v Krkavcih zapreti, in da-li sploh kaj ve o tem? — In kaj je odgovoril Gugnaz? Tajil je v obraz vseh členov kraj. šolskega sveta, da on o tem ničesar ne vé! In da je bila neresnica še bolj debela, poklical je o tej točki svojega svetovalca gosp. Bartolich-a na pomoč, ki mu je kaj dobro pomagati govoriti, kar ni bilo res. Namesto da bi bil pripoznal kakor moč, da je nasproten šoli — vsaj resničoljubni močje delajo tako — pa je moč junaški tajil. Res, taki se ti ljubljenski izvestni vladni organi v Kopru. Kadar si ne morejo pomagati iz zadrege, pa govore, kar ni res! Da obstoji sploh italijanska stranka na sami laži, krivici, nasilstvu vsake vrste, o tem smo prepričani že davno, da

si pa drzne predsednik upravnega odbora v Pomjanu četorici akademsko izobraženih mož v obraz tako — tajiti notoriška dejstva, tega bi ne bili pričakovali! Mi čestitamo dotičnim vladnim organom v Kopru, da si niso mogli najti boljših mož za vodstvo občine.

Tudi Krkavčanom bi radi rekli katero. Močje, nikdar in nikoli ne mislite, da so oni ljudje vaši prijatelji in dobrotniki, ki vam hočejo vzeti še to revno šolo, ampak to so vam in vašim otrokom največji sovražniki. Saj vam in otrokom ne privoščijo niti tega, kar sami rabijo krvavo. Kaj menite, da bi se bil g. Gugnaz tako visoko povzdignil ob času, ko nihče ni mislil na to, ako bi ne znal malo čitati in podpisati svoje ime? Gotovo ne! Ako je pa njemu še to malo, kar zna, dobro in koristno, zakaj naj bi pa vaši otroci ne znali čitati in pisati? Zakaj naj bi se ravno vaši otroci ne naučili kaj potrebnega? Ne dopustite torej, da bi vam odvzeli teli potrebnega šolo! Kakov Bigatti naj vam govori, kar hoče, a kaj bi bil ravno on, ko bi ne znal pirati in čitati! Seveda, gospodje in njih podajoči bi radi, da bi sami oni znali kaj, ubogi kmetovalec pa molči in gleda, kako te pritiskajo na vseh straneh, za hrbtom se ti pa smejejo. — Sedaj imate še šolo, ali zapomnite si: kakor hitro bi zmagala italijanska stranka, jo zgubite gotovo! To vemo iz gotovega vira. Na vas samih je torej, da si ohranite šolo! To pokažite na občinskih volitvah!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 19. februarja 1898.

V deželnem zboru Kranjskem je prišlo včeraj do precej ostrega spopada med deželnim predsednikom na jedni in poslanca na Kalanom in Hribarjem na drugi strani. Posl. Kalan je prijel barona Heina, ker je vlada prepovedala igro „Nemški ne znajo“, ki se je imela uprizoriti v katoliškem domu. V svojem zagovoru je bil baron Hein jako nesrečen. Ušel mu je tudi izrek, da posl. Kalan ni vreden, da bi se o njem zgubljalo mnogo besed. Posl. Kalan se je po vsej pravici postavil po robu takemu bagatelizovanju. Izborom je bil tudi vsklik poslance Hribarja, da gospod deželni predsednik ima lahko kakoršno hoče privatno menenje o posamičnih poslancih, nikakor pa ne sme v zbornici nastopati na tak način.

Poslanec Hribar in tovariši so predlagali nujno:

„C. kr. vlada se pozivlja, takoj storiti vse potrebno, da se bodo varovale slovenskemu, oziroma hrvatskemu prebivalstvu na Štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Primorskem v ustavi zajamčene pravice, in da se čisti to prebivalstvo nasilstva večinoma, kjer je v manjšini v zakonodajnih zborih vsled manjšega števila v deželi ali pa vsled umetne prirojenega volilnega reda.“

Utemeljevanje tega predloga se postavi na dnevni red prihodnje seje.

Po predlogu poredevalca Žitnika je ta deželni zbor dovolil 8000 gl. podpore za zgradbo bolnice za zdravstvene okrožje Vipavsko. Poslanec Bežič se je tople zavzel za stvar, označivši zdravstvene razmere na Vipavskem drastičnim vsklikom, da se take, kakor v kakem turškem vijaletu.

K položaju. Vas boj na bojnem polju Čačkem se suče vedne okole vprašanja: ali naj se prične in kdaj razprava o adrezi na krono. Po poročilih iz Prage se bere tri sile: Nemci se bori proti razpravi in hočejo lastopiti iz deželnega zbora, čim se prične razprava; Čaši zahtevajo, da se ta razprava prične takoj, deželni maršal pa hoče postaviti isto na dnevni red še le po drugem čitanju deželnega proračuna.

V tem boju je seveda izključena zmaga Nemcev, pač pa je vprašanje, ali obvešja velja deželnega maršala, ali pa Mladečeveh? Kakor pa vsak strasten boj navadno zahteva svojih žrtev, tako bode tudi to pot žriva — gosp. namestnik grof Coudenhove. Le-ta odstopi baje že sredi meseca marca in postane podpredsednikom najvišega računskega dvora. Kdo mu bode naslednikom, o tem molče poročila.

Važno vprašanje, ki zanima vse politično javnost, je tudi ene sentave novega predsedništva v zbornici poslancev. V tem pogledu je čuti alcherna hip kaj novega. Danes javljajo z Danaja, da

je baron Gautsch poklical k sebi antisemitskega odličnjaka dra. Pattaya, da-li bi hotel vprejeti mesto podpredsednika. Dr. Pattay da še ni dal dolžnega odgovora.

Vrnitev avstrijske vojske s Kreta. Na Kreti zaostalo vojaštvo in mornarica avstrijska se povrnela skoraj gotovo domov v kratkem. Tako se je določilo baje, ko sta se mudila v Budimpešti vojni minister in poveljnik mornarice avstrijske.

Pravda proti Zoli. Kakimi sredstvi delajo židovstvo in njega najemaiki na Francozkem, dokazuje dejstvo, da državni odvetnik uvede sodno preiskavo proti zaupniku židovske rodbine Dreyfus, ker je hotel korumpirati izvedence.

Različne vesti.

Biskupu Strossmayerju so čestitali tudi slovenski poslanci v deželni zboru tržaškem z nastopno brzojavko:

Vzvišeni dr. J. Strossmayer, vladika

Djako vo.

Slovenski poslanci Tist-okolice pošiljajo najudanejšo čestitke prigodom biserne sv. maše — prosič Previdnost Božjo, naj Vašo Vzvišenost varuje in okrepuje v brambo in slavo cerkvi in narodu!

Ivan Nabergoj, Fran Dollenz, Vek. Goriup, Ivan Goriup, Fran Kosec, Iv. Mar. Vatovec.

Minole nedelje je dobil gospod Ivan vitez Nabergoj nastopno brzojavno zahvalo:

Vam in vsem ostalim častnim slovenskim poslancem srčna hvala na čestitki. Naj Vas blagoslovi Bog in naj izpolni Vaše plemenite želje.

Strossmayer,
biskup.

Knezoškofom v Ljubljani je imenovan dr. Anton Jeglič. „Bosanska Pošta“ javlja, da je novi škof dobil od papeževnega nuncijsa na Dunaju poročilo o tem imenovanju ter da se poda radi tega dne 23. t. m. osebno na Dunaj.

Isto vest potrjuje tudi včerajšnji „Slovenec“. Novoimenovani knezoškof je doma iz Begunj na Gorenjskem. Rojen je bil leta 1850.

Predsednikom deželnega sodišča v Ljubljani je imenovan gosp. Albert Levičnik, dosedanji podpredsednik temu sodišču. Ljubljanski listi so jako zadovoljni s tem imenovanjem. Res je bil že čas, da je po dolgi eri Gertscherjev in Hočvarjev prišel mož, ki je izberan jurist, objektivni mož in — naše gore list.

Žalostna prikazen je res ta nesrečni mož, ki sedi in — omahuje in se ziblje na stolu predsednika v deželnem zboru istrskem. Žalostno je zares, ako je mož, ki naj vodi razprave v zakonodajnem zastopu, le senca samega sebe in svoje avtoritete. In naj bi še bilo, ako bi mu nedostajalo energije le nasproti onim, katere bi moral voditi in katerim je mesto v zbornici. Ali da se tak mož, tak dostojanstvenik, oprt na obilico ugleda in avtoritete, ki mu jo daje pravilnik, pogaja z dečkami na galeriji kakor s kako posebno vlastjo in da potem navadno — kapitulira pred njimi, to je žalostno, prežalostno. Kadar se zagromeli „gospodje“ na galeriji — g. deželni glavar istrski govori vedno o „gospodi“, kadar tolmači našim poslancem, zakaj besni galerija — g. deželni glavar navadno pograblja po svojem klobuku in beži iz dverane, da je le ustreženo „gospodem“, ki si žele časa, da se morejo napsovati! G. deželni glavar daje nalog, naj se izprazni galerija, kateri odredbi je navadno efekt ta, da galerija — še bolj bači. To je goli faktum, da se ni zgodilo še nijednokrat, da bi se bila galerija res izpraznila.

Uprav drastičen dokaz o vseoblastnosti galerije in o onemoglosti dež. glavarja smo pa dobili v seji dne 9. februarja.

Predsednik je dal nalog, naj se izprazni galerija in zajedno je ta senca svoje lastne avtoritete — kakor je že navada tako — odplaval iz dverane, kakor megla, kadar jih ženejo vetrovi sem in tja. In ko se je povrnil, je bila „galerija“ še vedno na galeriji! A mesto da bi storil, kar bi bil storil sleherni predsednik, ki ni le senca samega sebe: mesto da bil bi energično uveljavil svoje voljo, je ustal in injavil: Ker se galerija prazni le počasi, treba da zaključimo sejo.

Zakonodajni zastop se je moral pokoriti

volji galerije v večni spomin, da je v letu 1898. predsedoval deželnemu zboru istrskemu gospod — Campitelli.

Za one, ki ne umejo! V poročilu o VIII. seji dne 9. februarja deželnega zbora istrskega morejo čitati naši spoštovani čitatelji raznih dišečih naslovov, katerimi se suroveži na galeriji obapali naše poslance. Kolikor je čitatelj, večjih italijanščini, si že gotovo tišče nes prei takšnim — smradom. Ker pa imamo med čitatelji tudi mnogo taci, ki niso veči temu jeziku, morda bode prav, ako par teh dišečih cvetk pokažemo v slovenskem zrcalu. Ti pojavi aviste culture se glase: Vse, vse svinje! V Rusijo, na ulico, v Rusijo, v Rusijo žujimi! Vizimo jih ven! Svinje! Gnušni farji! ... tu je sledil vaklik, katerega ne smemo napisati, ker nam te branijo moralni čut in oziro do sramožljivosti deželne ljudij in osebnosti naših čitate-ljic. Potem na dalje: Na vislice, na vislice, van z ščavi! Pripravimo jim nove vislice! Istra je italijanska, van žujimi iz Istre. ...!

In taki ljudje hočejo biti nositelji kulture!! Ne, ne: nikdar še ni noben Slovan tako enočastil italijanskega jezika, kakor ga onočestuje ljudje, ki rabijo ta lepi jezik za izbruhanje takega smrada! Ta sedrga, ti so najhujši zavravovalci svojega lastnega jezika, ker tirajo narodno čast italijanstva doli v kalažo, v kateri se valjajo oni sami kaj radi, in v kateri se bodo valjali tako dolgo, dokler se aduše v njem. ... Ali je še kaj dostojnih življenj v italijanskem taboru? In če jih je, ali jim ne bije še jednajsta ura, ali ni že skrajni čas, da se vse silo iztrže iz družbe, ki dela le sramoto vsemu italijanstvu?!

Galerija v Pulju. Kakor popred galerija v Poreču, tako sluje sedaj galerija v Pulju. Ako čitaš laške liste, moraš misliti, da se na galeriji zbira sam cvet prebivalstva, poklican v prvi vrsti, da predstavlja — narod.

Misliti moraš, da se na galeriji dež. zbora v Pulju zbiraše sami velmožje, avtoriteta, ki ima vso pravico, da svobodno tlači inferijorne poslance hrvatsko slovensko, jih zasramuje in obsiplje psokami, kakoršnih bi se sramoval marsikateri sansculot ali neapeljski lazzaron. ... in kateri se morejo pokoriti tudi vsi členi slavne večine in katere voljo mora primernim spoštovanjem poštovati tudi predsednik zbornice, prejasni gospod Campitelli. To so se bahatila ponosne razna italijanska glasila, češ: glejte kako odlično, kako plemenito, kako impozantno je dokazalo to prebivalstvo puljsko, da tudi Pulj stoji na klasičnih latinskih tleh, da tudi ono čuti vsem svojem ognjem ljubezen do starih tradicij, da tudi ono hoče braniti do zadnjega izdihljaja italijanstvo te pokrajine.

Iz kratka: v vsej paradi so nam predstavljali „elito prebivalstva puljskega“, ki se shaja na gornji galeriji zbornice. Seveda bi zadoščali v označenje te „elite“ izrazi, ki jih navajamo danes na drugem mestu in katerimi je ta — sit venia verbo — svojat v seji dne 9. februarja obsipala naše poslance-mučenike, izrazi, katerih bi se sramovala — kakor rečeno — mnogokateri sansculot in mnogokatera damica iz tistih hiš sramote in moralnega močvirja; ali v še boljše označenje vsega sleparstva, katerim se naročeno in plačano razgrajanje in divjanje hoče prikazovati kakor energija dostojnih ljudi, bodi navedeno tu, kakimi individui in kako se polni galerija v deželnem zboru v Pulju.

Slavna večina ima najetih gotovo število junakov, ne le iz Pulja, ampak tudi od zunaj; vsi ti dobivajo ustopnice sleherni dan. Da pa stvar ne pada take v oči, pušča se na galerijo še kdo drugi od laške gospode. Zato treba varčiti z nastopnicami. Te se pa godi tako-le: Od najetih in narečenih razgrajancev puščajo najprej na galerijo po 10—12. Sluge pa so poučeni tako, da jim ob ustupu ne odjemljejo kart, ampak še le potem, ko je ta dvanaajstorica ali desetorica srečno dospela na galerijo, je naloga za to poučenemu redarju, da jim odjemlje odstopnice in jih izroča potem drugi partiji. ... predstavitev cveta prebivalstva in elite puljske družbe.

1848 — 1898. (Z. ršetek.)

Namemba je za sedaj preste ali dobrovoljno tramo zgol iz Istrijanov napraviti, in to pod sledečim pogodbami:

1. Služba bo terpela samo za čas tekeče vojske.

2. Tikala bo samo Istrijo in primorje, to je samo brambo istrijske zemlje in k njej štetih otokov.

3. Vojaške postave in pravila, ki za Cesarske trume veljajo, bodo tudi za to dobrovoljno trumo veljale, kolikor jih pridijoče pismo ne premeni.

4. Kdor koli bi v ti službi obnemagal, bo pravico terjati imel, da ga država po pravilah preskrbi, ki za Cesarske armade veljajo.

5. Vsi tisti, ki bodo hvalevredno služili in po razpuščenju dobrovoljne trume v Cesarsko armado stopiti željeli, bodo v njo po stanu vzeti, kteroga so v prosti ali dobrovoljni trumi imeli.

6. Kdor bi hotel za nekaj časa po svojih opravilah kam oditi in si voljavnega namestnika preskrbeti, bo k temu po okolnostih dovoljenje prejel, tode vonder brez da bi bil svoje dolžnosti odvezan.

7. Plačilo po različnih staneh bo tako, kakor je pri pešcah Cesarske armade navadno.

Vsak vojšak brez razlike stanu po dobil, kakor je v cesarski armadi pravilo, sleherni dan polovico hleba za valtek.

8. Prosta ali dobrovoljna truma ostane v svojem narodnem oblačilu. Pomagalo se ji pa vonder bo v skazanih potrebah posebno s perilam in z obutvo.

9. Vojaške znamenje bode volnata plava (modra višnjava) rožica na narodni domači kapi. Vojaški predniki bodo na pravih leve gorne strani znamenje spoznanja imeli.

10. Orožje, strelni prah in druge vojaške potrebe bo vladarstvo pripravilo.

11. Vsaki mož dobi o pristopu precej 3, vsaki korporal 4, vsaki saržant 5 goldinarjev na roko, s katerim si mora potrebne reči za čistoto in za ohranjenje svojega orožja v dobrom stanu, na priliko: sapon (šajto), česač, mazilo za obutvo, olje in drugo preskrbeti.

12. Truma bo previdena, kolikor kolj bo mogoče iz njene lastne sredine s korporali, saržanti in oficiri, ki znajo slavjansko ali italijansko. Rado se bodeje vzeli za nižji oficirje tudi istrijski prebivalci gosposkega stana, pokazavši se vredni za službo.

To so pogodbe, o sinovi Istrije! s katerimi ste sedaj k orožju poklicani.

Stiskavni in nevarni čas terja posebno mlo in posebni trud, samo take se upati da, da si bodedo mira sadje pridobili. Bolji je orožje ob času vzeti in varovati deželne meje, kakor na boj s protivnikom čakati v lastni zemlji, v lastni hiši.

Došel je po oznanilu vojaške oblasti v primorju 26toga dneva pretečenoga mesca vam oznanjen čas. Domovina potrebuje vašega krepkega diana. Čujte tedaj njeni glas, glas gosposke svoje, in svojih častivrednih duhovnih pastirjev. Združite se in vsi zavpite z nami:

Nej živi Ferdinand, constitučni Cesar, nej živi Avstrija, in živi nej draga in mila domovina! Po ukaz vojaške gosposke v primorju.

Pazin 24. Rešnika 1848.

M. Lazarich,
Oberst.

Reiellin,
Major.

Vest o maskaradi „Sokola“ nismo mogli priobčiti danes iz tiskarsko-tehničnih ozirav, ker smo (radi Pusta) morali zaključiti list že ob 1. uri popoldne. Radi istega vzroka je moralo izostati marsikaj drugega.

Družba sv. Mohorja izda za leto 1899. te-le knjige: „Naš cesar“. Spomenica ob 50 letnici Njegovega vladanja. „Veliki Katekizem“. „Zgodbe sv. pisma“. „Poljedelstvo“ II. del. „Slovenske večernice“. „Koledar“ za leto 1899.

Sedaj je še čas upisati se. Nobena slovenska hiša bne smela biti brez Mohorjevih knjig. Letos še tem bolj, ker slavi naš vladar svojo 50 letnico vladanja, in izda v tej priliki naša družba knjigo v čast njegovega Velikanstva: knjigo „Naš cesar“.

Kdo ne ve, kake tesne so vezi, ki spajajo narod slovenski z dinastije Habsburžanov! Te vezi so tako tesne, da bode gotovo sleherni Slovenec ljubeznijo čital rečene lepo in primerno knjigo.

O „Slovenki“ piše v Zagrebu inbajajoča „Narodna misao“: V vseh naredih sveta opazamo neke bajne gibanje. Osobito ženski svet je dvignil svoje male glavice in jel — kazati nasa. Ustanovil si je svoje liste, v katerih govori o svojih težnjah — kako bi se dale te inboljšati in popraviti... Žal,

da česte pogleda i preko svojih granic, v krajeve, kjer se nikakor ne more sebi primerno kretati...

I v nas, v Slovencih, so se počele dvigati naše sestrice. „Če hočeš, slovenska mati, da bodeš prava olikovačka svojega naroda in sadonosna vargojiteljica zlate dece svoje, jemlji rada slovensko knjigo v roke“. Tako nekako bi se mogel označiti ves njihov program.

Ustanovile so si tudi svoj organ, „Slovenko“, ki naj jim bo sredstvo za doseg njihovega višjega cilja. Program listov je — njihov program! — Dosedaj je izšel tega lista že cel prvi letnik (308 str.) in štirje zvezki (96 str.) drugega.

Urednica, dična naša pisateljica Marica, se trudi z vsemi močmi, da je list raznovrstnejši, primernejši za svoje čitateljstvo — da je zvest svojemu programu. List ni visokoleteč — ne razpravlja o vprašanjih, o katerih si razbijajo njihove drugodnje sestre, lepe in umne svoje glavičice... Naravno! V nas ni tako učenih žensk, kakor jih imajo n. pr. Čehi, Poljaki, Rusi, Nemci i. t. d. No, pa tudi vsak početek je težak. Čudimo se le, da še tako ide! S toliko ženskami, ki hi znale lepo in dobro pisati, se pa moremo ponadati Slovenci? — „Slovenka“ si mora še le odgajati, si še le pripravljati mlade sile, kratko rečeno: gojiti sama sebi in rodu svojemu mladi ženski naraščaj. In s sedanjim svojim pisanjem dela res tako; Bog daj, da bi tudi to še ostalo nekoliko časa, ker našemu ženstvu, ki leži še v povojih, treba zdrave, tečne hrane, ne pa neprebavljivih, ptnjih snovij...

Nesreče. Težak Fr. Živic se je zbedel včeraj na delu z lusko v desno oko. Pedal se je v bolnišnico. — Neki Aleksander Pakoret se je peškedoval včeraj na desni roki ob razkladanju zabojev. Zateči se je meral na zdravniške postaje. — 18-letni Guido Mertor prižgal je umetelne ognje. O tem se je precej hudo peškedoval na obrazu. — Na pomoči postaji Trevesa so rešili včeraj ribiča Antena Vieszoli, potegnivši mu iz grla koščico, ki se mu je bila ustavila tam.

Tatvine. Pred hotelom „Al buon pastore“ je stal voziček, ki je bil lastnina gospodarja hotela. Voziček je vreden kakih 30 gl. Minolega pene-deljka je prišel tam mimo Karol Massioni, bivajoči v ulici Molin a vento, ki je porabil lepo priliko in je odpeljal seboj voziček brez vsakega dovoljenja gospodarjevega. Osojbe hotela je še o pravem času zapazilo, da ni več vozička, in je sledilo tatu. Dohiteli so ga in ga dali zapreti.

Včeraj so zaprli natakarka Anton B., ker si je pridržal in porabil ves dnevni inkaso.

V krčmi „All' antica Selinunte“ so ukradli Ivanu Dardeja, bivajočemu v ulici Molin grande št. 2, žepno uro in verižico, vredno 8 gold.

98leten stari obsojen na 15 let ječe Stari hišnik Furek Abdi je živel ločen od svoje 70letne žene. Zaljubljen pa se je strastno v ženo svojega soseda, v lepo Gulizar. Ni se mogel več vzdržati in razkril jej je to svojo ljubezen. Seveda se je morala Gulizar le smijati takemu poklonu. Osrmočen se je stari vrnil k svoji ženi, ali tudi ta ni hotela vedeti nič več o njem. Abdi je sklenil se maščevati. In res, vzel je samokres ter se je podal najprej v hišo lastne žene, da jo vstrelji; podvši se koj na to v hišo Gulizarke je ustrelil še to. Te dni se je vršila razprava proti njemu v Trapecantu v Malej Aziji, in je bil obsojen na 15 let ječe. Smešno, da človeku, ki živi že 100 let, prihajajo tako muhe na um. Ko prestane kazen, kar se pa najbrže ne zgodi, težko da se mu še povrnejo take mladniške zelje.

Nesreča v rudokopu. Iz Bohume (Nemčija) poročajo, da je v rudokopu „Vereinigte-Karolinen-Glück-Hamme“ nastala grozna eksplozija. De sedaj je bilo izkopanih že 38 trupel, 30 delavcev bilo je hudo ranjenih. Zakopanih je že kakih 40 delavcev, ki so najbrže vsi mrtvi.

Urednik „Doma in sveta“ in Aristotelij.

Odgovor.

Kdor hoče kaj povedati ljudem o vojskovodjih starega veka, imenuje jim Aleksandra Velikega kakor prvega vojskovodjo; kdor pa jim hoče kaj raznaniti o filozofiji, zove Aristotelja „največjim umom starega veka“. Slednje trdi urednik „Doma in sveta“. Kdor drugače sodi o Aristotelju, je

„čudak“, vsaj po sodbi računskega lista. Torej ogledimo si stvar!

Aristotelj je dvajset let poslušal svojega učitelja Platona. V tolikem času se človek gotovo nauči mnogo tega, ako ima kaj uma in volje. Volje do aka Aristotelja gotovo ni nedostajalo; sicer bi preje bil pobegnil od vnanja svojega učitelja. Iz istega razloga pak smemo tudi soditi, da je Aristotelj imel tolike uma, da bi sprevidel izvrstnost svojega učitelja Platona. A prašam: kako je Aristotelj, ta „valeum“, povrnil trud svojemu učitelju Platonu? — Jaz pravim v „Matihnem letopisu“, da ravno s tem, da je proti Platonu odkril svoj „baš neblagi značaj“. Kako to? — Ker je Aristotelj, kar trdno stoji, prvič oplenil vaa predavanja in vse spise svojega učitelja ter je izdal za svoje misli, in drugič, ker je vrh tega še opravljal Platona na prav neblagi način, kakor delajo vsi nehvaležniki nasproti svojim dobrotnikom. Aristoteljev očiti namen e tem je bil, da bi z očrajanjem svojega dobrotnika prekril svoje nehvaležnost do njega, češ, saj se nisem kaj prida naučil od tega naučitelja. Pri tem pa je Aristotelj hotel zakriti tudi svoje neštene plagijate, mené, da nihče ne zapazi tega, ker on smerja svojega učitelja; kajti „mundus vult decipi; ergo decipiat“, če Platona prav debelo oštejem. Ali Aristotelju se je našrt celoma ponesrečil: učeni svet ve, kar ima Aristotelj dobrega, da to ima kakor plagiator deloma Platonov, deloma kakor kompilator iz bogato založene zakladnice grške književnosti; njegovo lastno blago pa je jako dvemljive vrednosti. Zdaj pak prašam: ali tako dejanje Aristoteljevo ne kaže, kakšnega je ta mož bil značaja?

S tem faktom je že deloma ovrženo ono menenje o Aristotelju, da bi ta bil velik pristen mislec ali pa šenijalen iznajditelj v vedah. V resnici je razmera moj Platonem in Aristoteljem ta-le: Platon je svoje učence in čitatelje tako rekoč osipaval z originalnimi mislimi, a Aristotelj je kakor nekakov „famulus“ pobiral te bisere ter je pridno zapisaval in phal v svoje „kompendije“, kar je delal tudi z spisi drugih učenjakov. Izvirnosti pa je temu suhemu mislecu nedostajalo popolnoma. Bil je, kakor sem rekel v „Matihnem letopisu“, bolj „opazovalec nego modroslovec“; bolj nabiralec in opisovalec, nego iznajditelj.

Da Aristotelju v stari filozofiji ne pripada nedvojbeno prvo mesto, tako se že sočili filozofi starega veka. Ciceron, imeniten govornik, ali celó neoriginalen mislec, da-si izvrstno poučen v moproslavji, katerega se je naučil že z mladih let, pozneje pa je vedno imel kakaga imenitnega filozofa v svoji hiši za družtenika — koga Ciceron postavlja na prvo mesto te znanosti? Mari kakor urednik „D.“ — x in S. — a: Aristotelja? — Nikakor; temveč, kjer on brelj Aristotelja kakor imenitnega, tam pristavlja: „Platonem semper excipio“ t. j. Platona pa vedno izjemam. Tako je sodil Ciceron, gotovo v soglasju z mnogimi. Torej se mu Aristotelj nikakor ni zdel prvim filozofom.

(Zvržetek pride.)

Trine čene

(Cene razumejo na debelo in s carine vred.)

Domáci pridelki.

Flitel:	Kaka	100 K.	14.	14.25
	Mandoloni		9.50	—
	svetlarudeči		—	—
	mandolini		—	—
	kanarček		—	—
	bobinjski		16.50	—

beli volhki	mal	8.75	9.
soljeni, delgi	okrogli	10.50	11.
medani hrvatski	stajerski	7.50	7.75
Masla fine stajerske		65.	70.
Jelmen št. 10		12.	—
" 8		13.	—
" 8		14.75	—
Belje kranjske		6.	6.25
Kopa		5.25	5.50
Krempir.		3.80	4.
Preso kranjske		9.50	10.
Leča, kranjska		—	—
speh		59.	60.
Mast		56.	57.
Kava Moca		146.	147.
Ceylon Plant. fina		166.	168.
Peri		176.	178.
Portorico		147.	148.
Java Malang		111.	112.
Guatemala		109.	110.
San Domingo		116.	118.
Malabar Plant.		—	—
native.		—	—
Laguayra Plant.		—	—
native		—	—
Santos fini		96.	97.
— srednje fini		90.	91.
— srednji		84.	85.
— ordinar		76.	78.
Rio oprani		—	—
— najfiniji		96.	97.
— srednji		84.	85.
Sladkor Centrifugal I. vrsto		36.75	—
Concassé		37.75	—
v glavah		38.50	39.
razkosani		38.50	38.75
Ris italijanski fini		21.50	—
— srednji		20.50	—
Japan fini		18.50	—
— srednji		17.50	—
Rangoon extra		14.50	—
I.		13.75	—
II.		10.75	—
Petrolej ruski v sodih		16.25	—
v zabojih od 29 kil.		5.40	—
Olje italijansko najfinije		75.	77.
— srednjega		68.	69.
bombažno, amerik.		27.	27.50
dalmatinsko		—	—
Limonj Mesinski		4.	5.
Pomaranče		4.	5.
Mandoljni Dalmatinski	zaboj 100 K.	—	—
Bari		77.	78.
Pinjoli		86.	88.
Sultanina		48.	52.
Vamperli novi		36.	37.
Olj. be		45.	45.
Modra galica		22.	22.50
Novi Dalmatinski novi		—	—
Pulješki		12.50	—
Ščokve Pulješke		13.25	13.50
Grško v vensih.		16.50	16.75
Polenske srednje velikosti		39.	—
— velike		39.	—
— male		40.	—
Slaniki v velikih sodih		15.	16.
" v 1/2		7.50	8.

Svoji k svojim!

Podpisani naznanjam, da sem odprl v Sežani z dnem 15 februarja 1898 zalogo in prodajo piva iz svoje pivarne v Laškem-trgu, ter oddal zastop g. Josipu Štolfa. Jamčim za točno in najboljše postrežbo toliko od svoje kolikor od strani g. J. Štolfa. — Naslanjaje na geslo „Svoji k svojim“ nadejam se, da bode slavno občinstvo podpiralo domačo industrijo ter nas počastilo z mnogobrojnimi naročili.

Udani S. Kuvec.

Tiskarna Gutenberg

Njalka ces. kralj. univerzitetne tiskarne „Styria“

13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTNE IN CONTO-KNJIGE

sistem „Patent Workman Chicago“

Razstirni zavod — Knjigovenstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se sotrđilom primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, roketvoren v vsakem obseju, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitek z napisom, naslovnih listov jedlinih list, pavabli itd. itd. — Bogata zaloga glavah, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Faktore Debitoren, Creditoren, Casen-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjicah, čase-zapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh po-možnih knjig, potem razstirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, avilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, ekidit iz cinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Via delle Acque 5 — ARNOLDO COEN — Trst, Via delle Acque 5